

கற்றலும் கற்பித்தலும்— சங்ககாலம் முதல் சோழர்காலம் வரை

எழுத்தாளர் மு. சங்கையா

கட்டுரைச் சுருக்கம்:

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பல நூற்றாண்டுகளாக, கல்வியைப் பொதுவாகவே வைத்திருந்தது என்பதும், எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தியது என்பதும் மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மையாக இருக்க, ஆரியர்களின் அதிகாரமும், செல்வாக்கும், வர்ணாசிரமக் கோட்பாடும் அந்தப் பொற்கால வரலாற்றின் மீது கருப்பு வண்ணம் பூசிற்று. அனைவருக்கும் கல்வி என்பதை மறுத்தது. பார்ப்பணர்களால் சூத்திரர்களாகக்

கருதப்பட்ட வேளாளர்கள் உள்ளிட்ட உயர் சாதியினரும் கூட, சாதியத்தின் நெறிகளைப் பார்ப்பணர்களைப் போலவே வழுவாமல் பின்பற்றியதால், அனைத்து பிரிவினருக்கும் சமச்சீரான கல்வி என்பது கனவாகவே இருந்தது என்பதை இக்கட்டுரை ஆய்கிறது.

பலுத்தம், சமணம், வைதீகம், சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களுக்கிடையில் நடந்த கோட்பாட்டுச் சண்டைகளும், சமூகப் பழிவாங்குதலும், தமிழர்களின் கல்வியையும், சமய பொதுப்பார்வையையும் குருடாக்கின. 7-8ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய சமணமும் பௌத்தமும், பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் காலத்தில் தேய்பிறை ஆகிவிட, ஆரியம் சைவ-வைணவத்தின் தோளில் ஏறிப் பவனி வர, தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் கல்விக்கான பல பக்கங்கள் காணாமலே போய் விட்டன என்ற சோகமான வரலாற்றை இக்கட்டுரை விரித்துரைக்கிறது.

• • • •

தோற்றுவாய்

.....

இயற்கையையும் சமூகத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கையும் அறிவியல் பூர்வமாக அறிந்து கொள்ளவும், மேலும் பண்படுத்தவும், வளர்த்தெடுக்கவும், அதன் பயன்பாட்டைச் சமூகத்தோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும்,

புதிய வெளிச்சம் பாய்ச்சவும், மாற்றவும், படைப்புத் திறனைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும், உலகைப் புரிந்து கொள்ளவும், சமூகத்தை அடுத்த கட்டத்துக்கு நகர்த்திச் செல்லவும், சாதியப் பிளவுகளைச் சமப்படுத்தவும், கல்வி என்பது துணையாகவும் தூண்டுகோலாகவும் இருக்கிறது. கல்வி என்கிற

விதைநெல் இல்லையென்றால் அறிவுப் பரவல் சாத்தியமில்லை. ஒரு சமுதாயம் எந்த அளவிற்குக் கல்வி கற்ற சமுதாயமாக இருக்கிறதோ அதைச் சார்ந்தே அதன் பண்பாடும் பழக்க வழக்கங்களும் மொழியும் அறிவியலும் கலையும் புதிய பாதை நோக்கி நகரும். வளரும்.

அத்தகைய கல்வியறிவைப் பற்றிய அடிப்படைப் புரிதலும், தெளிவும் பண்டைய தமிழர்களுக்கு இருந்திருக்கிறது என்பதற்குச் சங்க கால இலக்கியங்களே சான்று. சமூகத்தின் அனைத்து நோய்களுக்குமான மருந்தாகத் தமிழ்ச் சமூகம் கல்வியைக் கருதி இருக்கிறது என்றால் அதன் நாகரிகத்தின் உச்சத்தை நம்மால் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. வள்ளுவரும் கல்விக்காக ஓர் அதிகாரத்தையே ஒதுக்கி இருப்பது தற்செயல் நிகழ்வல்ல. “பிச்சை புகினும் கற்க நன்றே”, கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி”, “கண்ணுடையார் என்பர் கற்றார்”, “கல்லாதவர் கடையர்”, “கண் இருந்தும் குருடர்”, “**விலங்கோடு ஒப்பர்**” (விலங்கோடு மக்கள் அனையர் இலங்கு நூல் கற்றாரோடு ஏனையவர்) என்றெல்லாம் கல்லாதவர்களை வசை பாடிய தமிழ்ச் சமூகம் போல வேறு எந்த இந்தியச் சமூகமும் கல்லாதவர்களை இந்த அளவுக்கு வசைபாடியதாகவும், கல்வியினால் பெறுகின்ற அறிவை இந்த அளவுக்குக் கொண்டாடியதாகவும் தெரியவில்லை.

கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும், பயணக்-குறிப்புகளும் தமிழர்களின் தொன்மையான வரலாற்றுக்குச் சான்று கூறுவதைப் போலவே, சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டும் எட்டுத்தொகையும், இரட்டைக் காப்பியங்களும் அன்றைய தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை, பண்பாடு, மற்றும் நாகரிகத்தைத் தூய்மையாகவும் துல்லியமாகவும் பிரதிபலித்தன. சங்கக் கவிதைகளின் ஒவ்வொரு வரியும் அழகிய வாழ்க்கைக்குப் பொருள் சொன்னது. அவர்களது வாழ்க்கையின் செயல்பாடுகள் இயற்கையோடு இணைந்து பயணித்தது. உரோமானியர்களோடு இருந்த வணிக உறவு அவர்களது கடல்வழிப் பாதையின் அறிவியல் அறிவை உலகுக்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியது. பண்டைய எகிப்து, கிரேக்கம், மெசபட்டோமியா, ரோமானியத்தோடு ஒப்பிடத்தக்க அளவில் சங்ககாலத் தமிழர்களின் நாகரிகம் மிளிர்ந்து

இருந்தது. சங்ககால நாகரிகத்தின் சிகரமான குறள் எனும் தமிழ் நெறிமறை, உலகின் பொதுமறையாகி மனித குலத்தின் அறிவுச் சுரங்கமாக உருவானது. **யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா** என்ற கணியன் பூங்குன்றனாரின் பாடல் வரிகள் மனித மாண்பின் உச்சமானது. இந்த உயரத்தைத் தொட அவர்களது நிலமும் வளமும் வாழ்நிலையும் சமூகச்சூழலும் மட்டுமல்ல, அவர்கள் பெற்ற கல்வி அறிவும் காரணமாக இருந்தது. அது இந்தியக் கலாச்சாரம் என்று பொதுவாகக் கருதப்படும் ஆரியக் கலாச்சாரத்திலிருந்து மிகவும் வித்தியாசமான ஒன்றாக இருந்தது.

விண்மீன்களையும் கோள்களையும் ஆகாயத்தையும் பொழுதுகளையும் நாட்களையும் பகுத்து ஆய்ந்த முறைகளில் அவர்களது அறிவியல் புலனாகியது. “தானாக ஒளிர்வதை **மீன்** (star) என்றும், கடன் பெற்று ஒளிர்வதைக் **கோள்** (planet) என்றும் குறிப்பிட்டனர். வானவியல் அறிவால் சிவப்பாக இருந்த **செவ்வாய்க்** கோளைச் சிவப்பு என்று அறிந்து செவ்வாய் என்று பெயரிட்டனர். **ஞாயிறு** ஒளி கொண்டு ஒளிர்வனவற்றுக்கு திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, காரி (சனி) என்று பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். உருவமற்ற ஆகாயத்தை **விசும்பு** என்றனர்.”[1] பெரும்பொழுதையும், சிறுபொழுதுகளையும் சிறுசிறு பகுதிகளாக வகைப் பிரித்தனர். ஒரு நாளை - **வைகறை, காலை, நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம்** என அறுவகையாகவும், ஐரோப்பியச் சமூகம் ஓர் ஆண்டை நான்கு காலமாக (கோடைகாலம், குளிர்காலம், இலையுதிர்காலம், வசந்தகாலம்) மட்டும் பகுத்திருக்க, தமிழ்ச் சமூகம் ஓர் ஆண்டைக் - **கார்காலம், கூதிர் காலம், முன்பனிக் காலம், பின்பனிக் காலம், இளவேனில் காலம், முதுவேனில் காலம்**, என ஆறு பருவங்களாகப் பிரித்ததைப் போன்றே, ஒரு நாளைக்கு அறுபது நாழிகைகள் என்றும், ஒரு நாழிகை என்பது 24 மணித்துளிகளாகவும் கணக்கிட்டுத் தங்களது நுட்பமான ஆய்வு முறையின் திறனை வெளிப்படுத்தினர்.

மருத்துவத்திலும் புலமை பெற்றிருந்தனர். பசித்தபின் பசிக்கவும், உணவே மருந்தெனவும், நோய்நாடி நோய்முதல் நாடவும் (**நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அது தணிக்கும் வாய்நாடி வாய்ப்பச்**

செயல். - குறள் 941), நாடி பார்த்து நோயைக் கண்டறியும் திறனும், சித்தர்களின் மருத்துவ முறையும், அவர்களது கல்வி அறிவைப் பறை சாற்றியது. பல சித்த மருத்துவ நூல்களும் கணித நூல்களும் இலக்கண நூல்களும் எழுதப்பட்டன. பண்டைய காலத்திலேயே எழுத்து, சொல், பொருள் ஆகியவைகளை விரித்து சொல்லிலக்கணம், எழுத்திலக்கணம், பொருளிலக்கணம் எனத் தொல்காப்பியம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்ட உதவியது. இவைகள் எல்லாம் தமிழ்ச் சமூகம் கல்வியில் மேம்பாட்டுத் திறனைப் பெற்றிருந்தது என்பதற்கான சான்றுகளாகும்.

விரிந்த இசை வானில் தமிழிசை, பண்களோடும் ஏழு சுரங்களோடும் இசைவானில் பறந்தது. **தோல் கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக் கருவி**, கஞ்சக் கருவி போன்ற இசைக் கருவிகளை மீட்டும் திறன் பெற்று இருந்தனர். **சீறியாழ், பேரியாழ், மகரயாழ்** எனப் பல்வகை யாழ் இசைக் கருவிகளும், நாதசுரம் புல்லாங்குழல் போன்ற குழல் கருவிகளும், 30-க்கும் மேற்பட்ட தோல் இசைக் கருவிகளும், தாள வாத்தியங்களும் பெரு நாரை, பெருங்குருகு போன்ற இசை நூல்கள் பலவும் இசையறிவில் தமிழ்ச் சமூகத்தின் செருக்காக இருந்தன. சிலப்பதிகாரத்தின் கானல்வரிகளே இசை களஞ்சியம் தான் என்று தமிழ் அறிஞர்கள் கணித்தனர். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இசை, தமிழர்களின் அன்றாட வாழ்வோடு கலந்திருந்தது.

அசோகன் காலத்தில் பிராமி எழுத்து இருந்ததைப் போலவே தமிழர்கள் அதே காலக்கட்டத்தில் பயன்படுத்திய எழுத்து **தமிழி (தமிழ் பிராமி)** எனப்பட்டது. அது **வரி வடிவில்** இருந்தது. தமிழி எழுத்தைக் கிமு இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்று வரையறை செய்யப்பட்டிருப்பினும் (*அந்துவன், கோடுபித்தவன், மரரயதுகமம், மற்றும் திருப்பரங்குன்றத்தில் அண்மையில் கண்டறியப்பட்டுள்ள தமிழி கல்வெட்டு கி.மு.2 இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது*), இன்றைய தொல்லியல் ஆய்வு முடிவுகள் அதன் காலத்தைக் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாகவே எடுத்துச் செல்கின்றன. வரி வடிவ எழுத்து வளர்ச்சி பெற்று, வட்ட எழுத்தாகிப் பின்னர் தமிழ் எழுத்தாகக் கால வளர்ச்சியில் தன்னையும் வளர்த்துக் கொண்டது.

பனைக் குருத்தோலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதும் முறை வழக்கத்தில் இருந்தது. எனினும் பொதுவாகக் கற்றல் என்பது உரையாடல் மூலமாகவே நடந்தது. பாடல்கள் மனப்பாடம் செய்யப்பட்டன. அந்தக் கல்வி ஆன்மீகம் கலவாத தமிழ்க் கல்வியாக இருந்தது. ஆன்மீகம் பற்றி அறியாத காலமாகவும் இருந்ததால், சங்க காலத் தமிழர்களுக்கு உலகியல் கல்வி, குல வேறுபாடு இன்றிக் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டதின் விளைவே, யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்று விரிந்த பார்வையுடன் உலகைச் சொந்தம் கொண்டாட முடிந்தது.

சங்ககாலக் கல்வி முறை

தமிழ்ச் சமூகத்தின் கல்வி மேம்பாடு பற்றி இலக்கியங்களிலிருந்தும் கல்வெட்டுகள் தரும் குறிப்புகளிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது என்றாலும், சங்க காலத்தில் இருந்த கல்வி நிறுவனங்கள் அமைந்த இடம், கற்பிக்கப்பட்ட முறை, கல்வி முறை, அது இயங்கிய முறை, பயின்ற மாணவர்களின் தரம், எண்ணிக்கை ஆகியவை பற்றிய போதுமான குறிப்புகள் இல்லை என்பதே ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக இருக்கிறது. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த **குலபதி கண்ணார்** என்ற புலவர் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்களைத் திரட்டிக் கல்வி அளித்ததாகக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிற ஒரு செய்தியைத் தவிர வேறு குறிப்புகள் இல்லை என்றாலும் ஆயிரம் மாணாக்கர்களுக்கு மேல் படித்தனர் என்று குறிப்பிடுவது அன்றைய கல்வியின் நிலையைக் குறிப்பால் உணர்த்துவதாகவே கருத முடிகிறது. அதே சமயம் “**சங்க காலக் கல்வி முறையில், பொதுமக்களுக்குக் கல்விப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதா என்கிற கேள்வியும், அப்படி இருப்பின் அது எத்தகையது என்ற கேள்வியும் சேர்ந்தே எழுப்பப்படுகிற வினாவுக்கு விடை காண முடியவில்லை என்று ஆய்வாளர்கள் கே.கே பிள்ளையும் நீலகண்ட சாஸ்திரியும் கருத, [2] “மேட்டுக்குடி மக்களிடம் மட்டுமல்ல எல்லா மக்களிடையேயும் எழுத்தறிவு மிகப் பரவலாகக் காணப்பட்டதாக ஆய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன் கூறுகிறார்”**”.

சங்கப் பாடல்கள் சிலவற்றில், பார்ப்பனர்களின் சமூகப் பெருமையையும், பார்ப்பனருக்குப் பணிதல் அரசனின் கடமை (புறம்-6) என்று பாடப்பட்டிருந்தாலும், பார்ப்பனியம் வேருன்றாத நிலையில், சங்க காலச் சமூகம் மதம் சாராத, சாதி அறியாத சமூகமாக இருந்ததால் தான், கல்வி என்பது அன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் பொதுவானதாக இருந்தது. உழைப்பாளி மக்கள் அனைவருக்கும் கல்வி அறிவு கிடைத்ததா என்பது தெரியாது. ஆனால் எல்லோருக்கும் கல்வி கற்கும் உரிமை இருந்தது. அதை யாரும் பறிக்கவில்லை என்பது தான் இங்கே முக்கியமானது.

சங்க காலத்திற்கு முன்னரும் சங்க காலத்திலும் (மு.வ.வின் கணிப்புப்படி சங்ககாலம் கி.மு 500- கி.பி 200), வாழ்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் எழுத்தறிவு பெற்ற சமூகமாக திகழ்ந்தது என்பதை அவர்கள் வானியல், இயற்பியல், மருத்துவம், கணிதத்தில் மட்டுமல்ல இயல், இசை, கூத்து, சிற்பம், ஓவியம், கட்டிடக் கலை, கப்பல் கட்டும் கலை ஆகியவற்றில் அவர்கள் பெற்றிருந்த புலமையின் மூலம் அறிய முடிகிறது. எளியவருக்கும் கூடக் கல்வி நீரோடையாக இருந்தது. கீழடி, ஆதிச்சநல்லூர், கொற்கை, கொடுமணல் தரும் செய்திகள் கி.மு 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே பாணை ஓடுகளில், ஆதன், எய்யன், உதிரன், திசன், சாத்தன், செந்தனாவதி போன்ற பொதுவான சங்காலப் பெயர்கள் இருந்த எழுத்துப் பொறிகள், வரி வடிவங்கள், சாமானியர்களும் கல்வி கற்று இருந்தனர் என்பதைப் புலப்படுத்தும் புறச்சான்றுகளாகும்.

வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்

கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்

மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண் படுமே. (புறம்-183)

என்கிற புறநானூற்றுப் பாடலும் கீழ்நிலையில் இருந்த மக்களும் கல்வி கற்பதற்கான தடையேதும் இல்லை என்பதற்கான சான்றாகும். சங்ககாலக் கல்வி முறை என்பது ஒரு குழுவிடமோ அல்லது ஒரு சாதியிடமோ சிறைபட்டுக் கட்டுண்டு கிடக்கவில்லை. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், இசைக்கலைஞர்கள், மருத்துவர்கள், கவிஞர்கள், கொல்லர், ஆசிரியர், குயவர்கள், குறவர்கள் என 500க்கும் மேற்பட்ட புலவர்கள்,

தமிழ்ச் சங்கத்தை அலங்கரித்ததாக அறிய முடிகிறது. அவர்களில் **அவ்வையார், காக்கைப் பாடினியார், வெள்ளிவீதியார், குறமகள் இளவெயினி, நச்செள்ளையார்** உள்ளிட்ட சுமார் 33க்கும் மேற்பட்ட புகழ்பெற்ற பெண்பாற் புலவர்கள் இருந்தனர். **பெரும் காக்கை பாடினியார், சிறு காக்கை பாடினியார்** என்ற பெண்பாற் புலவர்கள் யாப்பிலக்கணம் படைத்துப் பெயர் பெற்றனர். மேலும் தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் உபாசன், (திருவாதவூர் கி.பி.2), உவாசன் (கீழவளவு, கொங்கர், புளியங்குளம்), ஆச்சாரியர் (பறையன்பட்டு, திருநாதர்குன்று-கி.மு 6), மாணாக்கர் (பறையன்பட்டு) ஆகிய சொற்கள் தமிழகத்தில் எழுத்தறிவும் அதைக் கற்றுத் தருவதற்கான அமைப்புகளும் இருந்ததற்கான சான்றுகள் என்கிறார், தொல்லியல் ஆய்வாளர் ஐராவதம் மகாதேவன். [4]

இங்கே ஆய்வாளர் இரா. மன்னர் மன்னன், தனது இராஜராஜ சோழன் நூலில் தரும் செய்தி குறிப்பிடத்தக்கது. 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி.1250-1268) காலத்திய கல்வெட்டு ஒன்றில், ஓர் ஆவணத்தில் **துக்கை பட்டன் சொக்க பட்டன் என்ற சிவ பிராமணர்கள் கையெழுத்திடத் தெரியாத நிலையில், (தற்குறிகள்) அரசர் மிகாப் பறையர், காணாட்டுப் பறையர் என்பவர்கள் கையெழுத்து இட்டனர் என்பதும், (புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் நூலின் 535ஆவது கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது), அதே போல மாறவர்மன் குலசேசேகர பாண்டியன் (கி. பி.1268-1308) காலத்தில் ஒரு விற்பனை தொடர்பான ஆவணத்தில் பெரிய நாட்டுப் பறையர், காணாட்டுப் பறையர், ஐநூற்றுப் பறையர், அரசர் மிகாப் பறையர், அகலிங்கப்பறையர் ஆகியோர் கையெழுத்து இட்டனர் என்பதும் (புதுக்கோட்டை மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள் நூலில் 421வது கல்வெட்டு) அடித்தட்டு மக்களின் கல்வியறிவைப் புலப்படுத்தும் செய்திகளாகும். இப்படிப்பட்ட கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்த அறிஞர் ஆர் திருமலை 2005ஆம் ஆண்டில் புதுவிசை என்ற இதழுக்கு எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில், பெரும்பாலான மறவர்களும் குறுநில மன்னர்களின் வழித்தோன்றல்களும் பிராமணர்களும் கூடக் கல்வி அறிவு இல்லாதவர்களாக இருக்க, பறையர்களும் கைவினைஞர்களும் கையெழுத்திட்டுள்ளனர் என்று குறிப்பிடுகிறார் [5]**

13ஆம் நூற்றாண்டின் காலக்கட்டம் என்பது பார்ப்பனியத்தின் செல்வாக்கும், சாதியக் கட்டமைப்பும் வளர்ந்து விட்ட நிலையில், இந்த அடித்தட்டு மக்கள் தங்கள் கல்வியைச் சயமாகத் தேடிச்சென்று கற்றார்களா அல்லது பார்ப்பனர்களின் கடிக்கையில் அல்லது பார்ப்பனர் அல்லாதவர்களின் மடத்தில் கற்றார்களா என்பது ஆய்வுக்குரியதே. எனினும் அதே ஆய்வாளரின் கூற்றுப்படி அசோகரது மௌரியப் பேரரசின் கீழ் வாழ்ந்த பொதுமக்களின் கல்வி அறிவை விட, அதே காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்களின் கல்வி அறிவும், கல்வி கற்றவர்களின் எண்ணிக்கையும் மேம்பட்டிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கல்வி அறிவை எங்கிருந்து பெற்றனர்? எப்படிக் கற்றனர்? வாழ்வியலா, கல்விச் சாலைகளா, குலக்கல்வியா, குருகுலமா, எது அவர்களை அறிவுச் சமூகமாக செதுக்கியது?

அன்றைக்கு இருந்த கிராமச் சமுதாய ஒழுங்கமைப்பு கல்வியைத் தங்களது தோளிலே சுமந்து கொண்டு பரவலாக்கியது. கிராமச் சபை என்பது ஒரு தன்னாட்சி பெற்ற குட்டிக் குடியரசாக இருந்தது. அடிப்படைக் கல்வியறிவு அங்கிருந்தே தொடங்கியது. கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்று கோயிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிற பிந்தைய சமூகம் போல் அல்லாமல், ஆசிரியர் இல்லாத கிராமம் மனிதர்கள் வசிக்கத் தகுதியற்றதாகக் கருதும் அளவுக்குக் கல்வியின் மீது நாட்டம் கொண்டிருந்தனர். (கணக்காயர் இல்லாத ஊரும் பிணக்கறுக்கும் - திரிகடுகம் 10) ஆரம்பப் பாடசாலைகளைத் திண்ணையிலும், மரத்தடியிலும், பொது இடங்களிலும், மண்டபங்களிலும், மடங்களிலும், நிறுவித் தொடக்கக் கல்வியை வளர்த்துக் கொண்டதாகவே அறிய முடிகிறது. பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களின் வீடுகளில் தான் ஆரம்பப் பள்ளிகள் இருந்தன. வைதீகம், பௌத்தம் மற்றும் சமண சமயங்கள் துளிர் விடுவதற்கு முன்பாக இருந்த சங்ககாலச் சமுதாயம், சமயம் சாராச் சமுதாயமாக இருந்தது. மன்னர்களும் தங்கள் சமய நம்பிக்கையை மக்கள் மீது திணிக்கவில்லை. கல்வி முறையும் மதச்சார்பற்ற தன்மையுடனும், மனிதநேயக் கண்ணோட்டத்துடனும் மேலோங்கி இருந்தது.

கல்வி கற்பிக்கும் ஆசான்களைக் கணக்காயர், ஆசிரியர் என அழைத்தனர். எண்ணும் எழுத்தும்

கற்றுத் தரும் தொடக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களைப் பாலாசிரியர் என்றும் இளம் பாலாசிரியர் என்றும் அழைத்தனர். இலக்கணம், சிறு இலக்கியம், நிகண்டு, மற்றும் கணிதம் கற்பித்தவர்களைக் கணக்காயர் என்றும், மேம்பட்ட இலக்கணம் மற்றும் முக்கிய இலக்கியங்களைக் கற்பிப்போர் மற்றும், உயர்தரக் கல்வி கற்பிப்பிப்போரை ஆசிரியர் என்றும், தத்துவத்தைப் போதித்தவர்களைக் குரு என்றும் அழைத்தனர். (வேதம் ஒதும் பார்ப்பனர்களை உவாத்தி என்றனர். உபாத்தியாயன் என்பதின் சிதைவு. சோழர் காலத்தில் உபாத்தி என்பது வாத்தியானது.) தொடக்கப் பள்ளிகள் எல்லா ஊர்களிலும் பொதுவாகக் காணப்பட்டன. அவைகள் திண்ணைப் பள்ளிகளாக இருந்தன. கணக்காயரிடம் கற்றவர்களை ஒலிக்கணக்கன் என்றும் ஆசிரியரிடம் கற்பவர்களை மாணவன் என்றும் தத்துவம் கற்பவர்களைக் கேட்போன் என்றும் அழைத்தனர். [6]

கல்வி என்பது பொதுவானதாக அனைவருக்குமானதாக இருந்தது. எனினும் மேட்டுக்குடி மக்களின் கல்வி என்பது மதம், இலக்கியம், கணிதம், மெய்யியல், தத்துவம், தர்க்கம் என அறிவு சார்ந்ததாக (ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மாட்டே - தொல்காப்பியம்) இருக்க, உழைப்பாளி மக்களின் கல்வி என்பது மருத்துவம், வேளாண்மை, இசை, கூத்து சிற்பம், ஓவியம் கட்டிடக்கலை, கப்பற்கட்டும் கலை என உழைப்பு சார்ந்ததாக இருந்தது. தொழில் சார்ந்த கல்வியோடு, கணிதம், இலக்கியம் கற்பதற்குத் தடையேதும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கற்றல் என்பது தன்னார்வத்தினாலும் சுய முயற்சியினாலும் அடைய வேண்டிய ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. தொழில் சார்ந்த இந்த நுண்கலைகள் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்ததின் தொடர்ச்சியால் சிறப்பு பெற்றிருக்கலாம் என்றாலும், இந்தக் கலைகளைக் கற்க வேண்டிய நிலையும் அவர்களுக்குத் தவிர்க்க முடியாமல் இருந்திருக்கலாம். தங்கள் வாழ்க்கைக்கான கல்வியைச் சயமாகக் கற்று, கற்றதைத் தனது வாரிசுகளுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தனர். இத்தகைய கல்வி என்பது குடும்பம் அல்லது குலஅமைப்பு, பாரம்பரிய முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கற்றலும், கற்பித்தலும், கேட்டலும், உழைப்பு சார்ந்தே உருவானதால் பரம்பரைத்

தொழிலின் பயிற்சிப் பட்டறையாகக், கல்விக்கூடமாக, குடும்பமே இருந்திருக்கக் கூடும். எனவே உழைப்பு சார்ந்த கல்வி பெரும்பாலும் ஒரு குழுவுக்குள்ளேயே அல்லது குடும்பத்துக்குள்ளேயே சுற்றிச் சுற்றி வந்ததால், வேலையின் நுணுக்கங்கள் வேறு குழுக்களுக்கு அல்லது வேறு குடும்பத்துக்கு பரவி விடாமல் ரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டன. எண்ணற்ற பல மருத்துவக் குறிப்புகளும், மூலிகை ரகசியங்களும், கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலை நுணுக்கங்களும் பொதுமையாக்க மறுத்து, குடும்ப ரகசியமாகப் பேணப்பட்டுத் தங்களது வாரிசுகளுக்கான அறிவுச் சொத்தாகக் கருதிப் பதுக்கி வைத்ததால் அவர்களது மறைவுக்குப் பின் மிகவும் நுட்பமான கலைகளும் அறிவுச் சொத்தும் மறைந்து அழிந்து போயின. பல சுவடிகள் காணாமல் போயின.

களப்பிரர் காலம் தமிழுக்குப் பொற்காலம்

சங்கம் மருவிய காலம் என்பது கொடி கட்டிப் பறந்த மூவேந்தர்கள் மணிமுடி இழந்து மதிப்பிழந்து போன காலமாகும். தமிழக வரலாற்றில் இருண்ட காலம் என்று கணிக்கப்பட்ட களப்பிரர்கள் (கி.பி 300 - கி.பி 575) சேர,சோழ,பாண்டியர்களை வீழ்த்தித் தொண்டை மண்டலம் நீங்கலாக, ஒற்றை ஆட்சியின் கீழ், பூம்புகாரைத் தலைநகராகக் கொண்டு, பவுத்த அறநெறி சார்ந்து ஆட்சி செய்தனர்.

களப்பிரர் காலத்தில் பௌத்தமும் சமணமும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தன. பாளியும், பிராகிருதமும் கோலோச்சிய போதும், அவர்கள் காலத்தில் தமிழ் மொழியும் கல்வி முறையும் வியத்தகு மாற்றத்துக்கு உள்ளாயின. கல்விக்கு என நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. அதுவரை குரு கொடுக்கும் தானமாகவே கருதப்பட்ட கல்வி, முறைப்படுத்தப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய கல்வி முறைக்கு மாறியது. பௌத்த விகாரங்களும், பர்ணசாலைகளும், சமண மடங்களும் பள்ளிக்கூடங்களாகச் செயல்பட்டன. **பள்ளி என்ற சொல்லே சமணத்தின் கொடையாகும்.** பள்ளி என்பது சமணர்களின் உறைவிடமாகும். மாணவர்கள் அங்கேயே சமைத்துச் சாப்பிட்டு அந்த இடத்திலேயே உறங்கினர். தங்கிப் படிக்கும் பள்ளி இப்படித் தான் உருவானது. **சமணப் பள்ளிகள் என்பன பொதுமக்கள் வந்து கல்வி பயிலும் கல்வி நிறுவனங்களாக விளங்கின.** எளிதில்

கணக்குகள் கற்றுக் கொள்வதற்காக இயற்றப்பட்ட நெல்லிக்கனி வாய்ப்பாடும், சிறு குழி வாய்ப்பாடும், அருகனை அமலனை அசலனை அடிதொழ இயற்றப்பட்டு பயிற்றுவிக்கப்பட்டன. [7] புகழ்பெற்ற கல்வி நிறுவனங்களாக இருந்த நாளந்தா மற்றும் காஞ்சி பல்கலைக்கழகங்கள் பௌத்த மரபில் உருவானவைகளே. மரப்பலகையில் எழுத்துக்களை எழுதக் கற்றுக் கொடுக்கும் முறை தொடங்கியது. கல்விக்கூடங்களில், சிறார்களுக்குத் துவக்கக் கல்வியையும் கற்பித்து வந்தார்கள்.

பூம்புகார், நாகை, காஞ்சி, பூதமங்கலம், அரித்தாப்பட்டி, தஞ்சை, வஞ்சிமாநகர், மானாலூர், கொத்தமங்கலம், மயிலாடுதுறை, உறையூர், கடிசாசலம், பாகூர் போன்று நூற்றுக்கணக்கான கல்வி மையங்களும், காஞ்சி, நாகையில் பெரிய பவுத்த பல்கலைக்கழகங்களும் செயல்பட்டன என்பதை புவான்-சுவாங் குறிப்பு உணர்த்துகிறது. பல்லவர்களின் தொடக்க கால ஆட்சியில் காஞ்சி பல்கலைக்கழகத்தில் வெளிநாடுகளில் இருந்தும் வெளிமாநிலங்களில் இருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுக்குச் சமய சித்தாந்தம் மருத்துவம் போன்ற பாடங்களில் உயர் கல்வி அளிக்கப்பட்டது. புலமை பெற்ற ஆசிரியர்கள் பணியாற்றினர். மதுரை மாவட்டத்தில் ஆணைமலை, அழகர் மலை, திருப்பரங்குன்றம், சமணர் மலை, கமுகுமலை, நாகமலை, சித்தன்னவாசல், புளியங்குளம் போன்ற இடங்களில் சமணப் பள்ளிகள் இருந்தன. *திருப்பாதிரிப் புலியூரில் செயல்பட்ட சமணப் பள்ளி கல்விப் புரட்சியின் நிலைக்களனாக இருந்தது. இப் பள்ளிகளில், சாதி, மதம், குலம், மொழி என எந்த வேறுபாடுமின்றி அனைத்து பிரிவு மாணவர்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.* பாளியும் பிராகிருதமும் பல்லவர்கள், களப்பிரர் காலங்களில் அரசு மொழியாகவும், பயிற்று மொழியாகவும் இருந்த போதும், முத்தமிழில் சிறப்பு கண்டவர்களைக் கொண்டு தமிழும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டது. அவர்களின் மொழிக் கொள்கை அன்றைக்கு அவ்வாறு தான் இருந்தது. பௌத்தர்கள் எங்கு சென்றாலும் அங்கு வாழும் மக்களின் தாய் மொழிகளிலேயே கல்வி கற்பிக்கும் முறையைத் தொடர்ந்ததால், பவுத்தம் எங்கும் பரவியது. தமிழ் இலக்கியங்கள், இலக்கணம், கணிதம் எனக் கல்வி இந்தக் காலக் கட்டத்தில் செழித்து வளர்ந்ததற்கு, பௌத்தமும் சமணமும்

தமிழ்மொழி வளர்ச்சியில் காட்டிய அக்கறையே காரணமாகும்.

பௌத்தர்கள் காலத்திற்கு முற்பட்ட காலக்கட்டத்தில் பிராமணக் கல்வியின் மையமாக ஆசிரமம் இருந்தது, அது காடுகளில் குருகுலக் கல்வி முறையில் இருந்தது. பார்ப்பனர்களுக்கு மட்டுமே கல்வி கற்கும் உரிமை இருந்ததால் அது மக்களிடமிருந்து விலகித் தனித்து இருந்தது. இடைக்காலத்தில் பௌத்தச் செல்வாக்கின் காரணமாகப் பார்ப்பனர்களின் ஆசிரமமானது மடங்கள் கோவில்களுடன் இணைக்கப்பட்டு கற்றல் மையங்களாக மாறின. பௌத்த, சமணக் கல்வியின் பாடத்திட்டம் அடிப்படையில் மதம் சார்ந்ததாகவும், வாழ்வியல் ஒழுக்க நெறிகளைப் போதிப்பவனாகவும் இருந்தன. விரிவான சடங்குகளை விட நற்பண்புகளை வளர்ப்பதன் மூலம் மகிழ்ச்சியை அடைவதே கல்வியின் சிறந்த நோக்கமாக அவை கருதின. புவத்தர்களால் உயர்கல்வி பெருமைமிகு வளர்ச்சி அடைந்தது. காரணம், **மனித குலத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான பணிகளாக உணவளித்தல், உறைவிடம் அளித்தல், மருந்து கொடுத்தல், இவற்றோடு கல்வி கொடுத்தலையும் முக்கியமானதாகச் சமணம் வலியுறுத்தியது** [8].

சமணக் கல்வி, தர்க்கம் மற்றும் தத்துவத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்ட போதிலும், மற்ற பாடங்களும் கற்றுத் தரப்பட்டன. புகழ்பெற்ற மருத்துவர்கள் மற்றும் அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள் புத்த பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்ததால் மாணவர்களுக்கு மருத்துவமும், மற்றும் அறுவை சிகிச்சையும் கற்றுத் தரப்பட்டன. தமிழ்ச் சமூகம் இத்தகைய கல்வி கூடங்களின் மூலமாகவே சங்ககாலத்திற்குப் பின்னர் தங்களது கல்வி அறிவை வளர்த்துக் கொண்டனர்.

அவர்களது 300 ஆண்டு கால ஆட்சி, தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலமாகத் திகழ்ந்தது. **பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில், 11க்கும் மேற்பட்ட இலக்கிய நூல்களும், இரட்டைக் காப்பியங்களான சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை போன்ற காவியங்களும் இக்காலத்தில் உருவானவையே.** கிளி விருத்தம், ஒலி விருத்தம், நரி விருத்தம், பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் நாலடியார், இன்னா நாற்பது, இனியவை நாற்பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது,

முதுமொழிக் காஞ்சி, கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது, பழமொழிநானூறு, நான்மணிக் கடிகை, திரிகடுகம், ஏலாதி போன்ற நூல்கள் இயற்றப்பட்டன. கொன்றை வேந்தன், ஆத்திசூடி, நீதிநெறி விளக்கம், அறநெறிச் சாரம், காரைக்கால் அம்மையாரின் திருவந்தாதியும் இந்தக் காலக்கட்டத்தில் தான் எழுதப்பட்டன. **சங்க காலத்தில் உதிரியாகக் கிடந்த தனிப் பாடல்கள், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு எனத் தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டன.** [9] மேலே குறிப்பிட்டவைகள் பண்டைத் தமிழர்கள் பெற்றிருந்த கல்விக்கான சில சான்றுகளாகும். புத்த தத்தர், புத்தகோசர், தர்மபாலர் தின்னகர், சர்வநந்தி, வஜ்ரநந்தி போன்ற பிரபல சமணத் துறவிகள் கல்விப் புரட்சியின் தூண்களாக இருந்தனர். போதிதர்மரும் தர்மபாலரும் நாளந்தா பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்களாகப் பணிபுரிந்தனர். களப்பிரர் காலத்தில் எழுந்த இலக்கியங்கள் மக்களைக் கருப் பொருளாக்கியது. மன்னர்களைப் புகழ்ந்து பாடும் காலம் மலையேறியது. அறம் சார்ந்த நூல்கள் பெருகின.

பல்லவர், சோழர் காலம் – கல்வி என்றாலே வேதம்:

களப்பிரர் ஆட்சியிலும் (கி.பி.3 - கி.பி.6), பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மன் சமணனாக இருந்த வரையிலும், புவத்தமும் சமணமும் வலுவாக இருந்து கற்றலையும் கற்பித்தலையும் தமிழகத்தில் வளர்ந்து வந்தன. சமணம், புவத்த சமயங்களின் கோட்டையாகத் தொண்டைமண்டலம் விளங்கியது. கிபி 6 முதல் 8ம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய பக்தி இயக்கம், புவத்தம், சமணம் சமயங்களுக்கு எதிராக மக்களைச் சைவ, வைணவ சமயங்களின் பால், தமிழால் ஒருங்கிணைத்தது. களப்பிரர் வீழ்ச்சியும், சோழர்களின் எழுச்சியும், தீவிர சமணராக இருந்த **மகேந்திரவர்மன்** (590-630) சைவக் குரவர்களில் ஒருவரான திருநாவுக்கரசரின் (*முதலில் தீவிர சமணராக இருந்து சைவத்துக்கு மாறியவர்*) முயற்சியால் சைவ சமயத்துக்கு மாறியதும், புவத்தமும் சமணமும் செல்வாக்கு இழக்கக் காரணமாயின. சமணனாக இருந்தபோது மகேந்திர வர்மனால் ஆதரிக்கப்பட்ட சமணப் பள்ளிகள், சைவனாக மாறியவுடன் இடித்துத்

தரைமட்ட மாக்கப்பட்டு அந்தக் கற்களைக் கொண்டு 'குணபர ஈஸ்வரம்' எனும் சிவன் கோயிலைக் கட்டியதும் நடந்தது. அவன் சாதியின் புனிதச் சட்டத்தைக் கைப்பற்றியதாகக் கூறும் சாசனமும், பல்லவ வேந்தர்கள் ஒவ்வொரு சாதியினருக்கும் தனி விதிகளை அமலாக்கியதாகக் கசக்குடி பட்டயமும் [10] குறிப்பிடுகிறது.

பல்லவர்கள் மற்றும் இராஜராஜ சோழன், இராஜேந்திர சோழன் காலத்தில் பெருமளவு ஆந்திராவிலிருந்தும், வடக்கே கங்கை கரையிலிருந்தும் கொண்டு வரப்பட்ட பார்ப்பனர்களின் பரவல் காரணமாக, மனு ஸ்மிருதியின் செல்வாக்கு வளர்ந்து, தமிழர்களின் பண்பாடும், கல்வியும் சிதைக்கப்பட்டன. திணைக் குடிகள் வர்ணமாகி, வர்ணம் சாதியாகி ஒரு புதிய சாதியக் கட்டமைப்பு உருவான காலகட்டத்தில் மனுநெறி சிறக்கவும், மனுநெறி தழைக்கவும் ஆட்சி செய்த பெருமைக்குரியவரானார்கள் பிற்காலச் சோழர்கள். பார்ப்பனர், சூத்திரர், தீண்டத்தகாதவர் என்ற வேறுபாடு நிலைபெற்றது. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் எனும் தமிழ்க் கொள்கை சவக்குழிக்குப் போனது. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு ஏற்றம் பெற்றது. சங்ககாலத்துச் சமத்துவச் சமுதாயம் கடந்த கால வரலாயிற்று. பவுத்த, சமணப் பள்ளிகளைப் பார்ப்பனர்கள் ஆக்கிரமித்து, வைதீக வேதக் கல்வி நிலையங்களை நிறுவி, வேதக் கல்வியை தனியுரிமையாக்கிக் கொண்டனர். தொடர்ந்து வந்த காலங்கள் பார்ப்பனர்களின் பொற்காலமானது. பவுத்த சமணப் பள்ளிகள் குறைந்து அந்த இடத்தை வேதக் கல்வி நிலையங்கள் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டன. சமஸ்கிருதம் செல்வாக்கு பெற்றது. தமிழின் சிறப்பு சிதையத் தொடங்கியது. பல்லவர் காலத்தில் தமிழ்க் கல்வி பயிற்றுவிக்க ஒரு சிறிய பள்ளியேனும் இருந்ததாகவோ அதற்கு மானியம் வழங்கப்பட்டதாகவோ சான்றுகள் இல்லை. அப்படியே விதிவிலக்காக ஒன்று இரண்டு பள்ளிகள் நடைபெற்று இருந்தாலும் அதிலும் பார்ப்பனர்களே அதிக அளவில் பயின்று வந்தனர். பார்ப்பனர்கள் வேதக் கல்வியும், ஓரளவு வசதிபடைத்த பார்ப்பனரல்லாத மேட்டுக்குடியினர் திண்ணைப் பள்ளிகளிலும் கல்வி கற்க, எளிய மக்கள் கல்விக்காகக் காத்திருந்தனர். பிராமணர் அல்லாத

சூத்திரர்களுக்கு வேதக் கல்வி மறுக்கப்பட்டதுடன் வேத மந்திரத்தின் ஒலியைக் காதால் கேட்பது கூட தண்டனைக்குரியது என்ற நிலை இருந்தது.

மனு ஸ்மிருதியின்படி மூன்று உயர் வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்றுக் கொள்ள உரிமை பெற்றவர்களாக இருந்தனர். **பிராமணர்களுக்கு** வேதம், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணம், ஆயுர்வேதம் மற்றும் அதனுடன் தொடர்புடைய கல்வி அறிவு வழங்கப்பட்டது. **சத்திரியர்களுக்கு** ஒரு போரின் பல்வேறு அம்சங்களில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. **வைசியர்களுக்கு** வர்த்தகம் கற்பிக்கப்பட்டது. கல்வி, குருவின் மேற்பார்வையின் கீழ் குருகுல வடிவமாக இருந்தது. சூத்திரர்கள் மேலே குறிப்பிட்ட மூன்று பிரிவினருக்கும் சேவை செய்வதைச் சமுதாயக் கடமையாக்கப்பட்டதால், ஐரோப்பியர் வருகை தரும் வரை சூத்திரர்கள் கல்வியின் நன்மைகள் எதையும் பெற முடியாத நிலையில் அனைத்தையும் இழந்தவர்களாக, தற்குறிகளாக நின்றனர். **மனு ஸ்மிருதியும்** மற்றும் அரசியல் கலை பற்றிப் பேசிய **அர்த்த சாஸ்திரமும்**, ஆரிய சகாப்தத்தின் செல்வாக்கு மிக்க படைப்புகளாகக் கொண்டாடப்பட்டதிலிருந்து அன்றைக்கு வழங்கப்பட்ட கல்வி எத்தன்மை உடையதாக இருந்திருக்கும் என்பதையும், அத்தகைய சமுதாய அமைப்பை நிலைநிறுத்திய **ஆதிக்க மூளை மனுவினுடையது** என்பதையும் புரிந்து கொள்ளலாம். பார்ப்பனியம் அதிகார மையத்தில் வலுப்பெற்று, மனுவின் சட்டங்கள் மன்னர்களின் செங்கோலாகி, **சூத்திரர்களுக்கு (பெண்கள் உட்பட) எதைக் கொடுத்தாலும் கல்வி மட்டும் தராதே** என்று ஆணையிட்டது. உலகில் அறிவு பெறுவதையும், கற்றுக் கொள்வதையும் தடை செய்த ஒரே நூல் மனு என்பதும், அதை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்ட கொடுங்கோன்மையான சமூக அமைப்பு இந்து சமூக அமைப்பு என்பதும் மிகையான கூற்று அல்ல.

பல்லவர்கள் பார்ப்பனர்களுக்கு வழங்கிய பிரம்மதேயங்கள் தொடர்பான பல்வேறு செப்பேடுகள் கிபி ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாகக் கி.பி. 932இல் முதலாம் பராந்தகன் வழங்கிய **வேளச்சேரி செப்பேடு**, கிபி 961இல் சுந்தர சோழன் வழங்கிய **அன்பில் செப்பேடு**, கிபி 1020இல் ராஜேந்திர சோழன் வழங்கிய **கரந்தை செப்பேடு**, 1069இல் இராஜராஜனின் பேரன்

வீரராஜேந்திரன் வழங்கிய சாரலச் செப்பேடு என இராஜராஜனுக்கு முன்னும் பின்னும் பல்வேறு பிரம்மதேயச் செப்பேடுகள் கிடைத்துள்ளன [11]. பாண்டிய நாட்டில் கிபி எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையில் ஏறத்தாழ 262 பெயர்களில் பிரம்மதேயங்கள் இருந்திருக்கின்றன. அவைகளில் பெரும்பகுதி வெள்ளாறு, திரிகுழியாறு, வைகை, வைப்பாறு, தாமிரபரணி, நம்பியாறு, கோட்டாறு முதலிய ஆற்றங்கரைப் பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. [12] அரசனுக்கு அழகு அந்தணருக்கு நிலம், மானியம் வழங்குதல் என்பது சமூக ஒழுங்காக மாறி இருந்தது. பார்ப்பனர்களுக்குத் தானமாக அளித்த பிரம்மதேயங்களின் நிலப்பகுதியிலும், பிற இடங்களிலும் நிறுவிய கல்விக் கூடங்கள் அனைத்தும் பார்ப்பன மாணவர்கள் மட்டுமே கல்வி கற்கக் கூடிய வேத பாடசாலைகளாகவே இருந்தன. அவை கடிக்கை (கல்விக் கூடங்கள்) எனப்பட்டன.

கல்வி என்பது வடமொழிக் கல்வியாக மட்டுமல்ல அது பார்ப்பனியத்துக்கு ஆதரவான கல்வியாகவும் இருந்தது. கல்வி என்றாலே வேதம் கற்பது என்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. பார்ப்பனர்களுக்கு அக்ரகாரம், அகரம், சதுர்வேதிமங்கலம், பிரம்மதேயக் கொடைகள், வேதங்கள் சாத்திரங்கள் இலக்கணம் வானவியல் பற்றிய அறிவைப் போதிப்பதற்காகவும் வளர்ப்பதற்காகவும் அளிக்கப்பட்டன. வடமொழியும், வேதம், தர்ம சாஸ்திரம், புராணம், தத்துவம், ஆயுர்வேதம், போன்றவற்றைக் கற்பதற்குக் கல்லூரிகளும் நிறுவனங்களும், கலாச்சார மையங்களும் பல இருந்தன. சோழர்களும், பல்லவர்களும் பொன்னும் பொருளும் நிலமும் வழங்கியதற்கு, வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைவின்றிக் கிடைக்கின்றன.

சில சான்றுகள்:

.....

முதலாம் ராஜேந்திரன் காலத்தில் தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் எண்ணாயிரம் இராஜராஜ சதுர்வேதிமங்கலம் என்னும் ஊரில், வேத மீமாம்சப் பள்ளி ஒன்று நடைபெற்று வந்தது. கல்லூரிக்கு 45 வேலி நிலம் (ஒரு வேலி = 6.6 ஏக்கர் நிலம்) அரசால் மானியமாக விடப்பட்டது. இந்தக் கல்லூரியில் 340

மாணவர்கள் பயிற்சி பெற்று வந்தனர். 14 ஆசிரியர்கள் அமர்த்தப்பட்டனர். ஆசிரியருக்குச் சோழ அரசு ஊதியம் வழங்கிற்று. மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்கள். மாணவர்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 6 நாழி நெல், வருடத்துக்கு 25 கிராம் தங்கமும், ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களது தகுதிக் கேற்ப நான்கு மரக்கால் நெல்லும், ஆண்டுக்கு 12.5 கழஞ்சு தங்கமும் வழங்கப்பட்டது. பார்ப்பன மாணவர்களுக்குக் கல்வி உணவு உறைவிடம் உடை ஆகியன இலவசமாக்கப்பட்டன. ரிக் வேதம், யஜுர் வேதம், அதர்வ வேதம், வேதாந்தம் உள்ளிட்ட வேதங்கள் கற்றுத் தரப்பட்டன. வடமொழியே பயிற்சி மொழியாக இருந்தது..

அவரது காலத்தில் 51 ஊர்களை இணைத்து வழங்கப்பட்ட திரிபுவனமாதேவி சதுர்வேதி மங்கலத்தில் 1083 பிராமணருக்கு நிலம் தானமாக வழங்கப்பட்டது. இவர்களில் 775 பேர் தெலுங்குப் பிராமணர்கள், 615 பேர் ஆபஸ்தம்ப பிரிவைச் சேர்ந்த பிராமணர்கள், 308 பேர் தமிழ் பேசும் பிராமணர்கள். [13] திருவொற்றியூரில் ஒரு கல்லூரியும், வேப்பத்தூர், திருமுக்கூடல், திருபுவனி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் பார்ப்பனர்கள் கற்பதற்கென்றே வட மொழிக் கல்லூரிகள் அரசர்கள் உதவியுடன் தொடங்கப் பெற்று நடந்து வந்தன.

முதலாம் பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் வட ஆர்க்காட்டு மாவட்டத்தில் போரூர் வட்டத்தில் காம புல்லூர் என்ற கிராமத்திXXXXXல் வேதப் பயிற்சிப் பள்ளி செயல்பட்டதைப் போன்றே, சோளிங்கர் என்ற ஊரில் ஒரு வைணவக் கடிக்கையும், செங்கல்பட்டு மாவட்டத்தில் ஆனியூர் என்ற ஆநூர் பாடசாலையில் வேத இலக்கணமும், திருவொற்றியூர், வேப்பத்தூர், திருமுக்கூடல், திருபுவனி, தஞ்சாவூர் ஆகிய இடங்களில் பார்ப்பனர்கள் கல்வி கற்பதற்கென்று வடமொழிக் கல்லூரிகள் சோழ அரசர்கள் உதவியுடன் தொடங்கப்பட்டன.

1043ஆம் ஆண்டு இராஜராஜனின் ஆட்சியில் பாண்டிச்சேரிக்கு அருகிலுள்ள திருபுவனையில் மற்றொரு சமஸ்கிருதக் கல்லூரி இருந்ததற்கான கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. இந்தக் கல்லூரியில் 260 மாணவர்கள் படித்தனர். 12 ஆசிரியர்கள் பணியமர்த்தப் பட்டனர். இந்தக்

கல்லூரியும் குடியிருப்புக் கல்லூரியாக இருந்தது. எண்ணாயிரத்தில் கற்பிக்கப்படும் பாடங்களுக்கும் மேலதிகமாக, சத்யசாதா சூத்திரங்கள், மனு-சாஸ்திரம் மற்றும் வைகானச ஆகம சாஸ்திரம் ஆகியவைகள் கற்பிக்கப்பட்டன. மேலும் ராமாயணம் மகாபாரதம் பொதுமக்களுக்குப் பள்ளியால் விளக்கப்பட்டது. சாஸ்திரத்திற்கு என தனியாக ஒரு துறை இருந்தது.

பல்லவர் ஆட்சியில் சமஸ்கிருத மொழிக்கு அரசின் ஆதரவு இருந்ததால் நாட்டின் பல இடங்களிலும், சமஸ்கிருதக் கற்றல் மையங்கள், கடிகைகள் தோன்றின. அவற்றில் மிக முக்கியமானது காஞ்சியின் **கடிகை**. இது மிகவும் பிரபலமானது. இந்த நிறுவனம் ஏராளமான பார்ப்பன அறிஞர்களைக் கொண்டிருந்ததோடு நாட்டின் பல பகுதிகளில் இருந்த அறிஞர்களையும் ஈர்த்தது.

பல்லவர்களின் காலத்தில் கி.பி 8 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாசூரில் மற்றொரு சமஸ்கிருதக் கல்லூரி இருந்தது. இந்தக் கல்லூரியில் பிராமண அறிஞர்கள் மட்டுமே இருந்தனர். அவர்கள் நான்கு வேதங்கள் ஆறு அங்கங்கள், மீமாம்சை, தர்ம சாஸ்திரம், புராணம், ஆயுர்வேதம், தனூர்வேதம், அர்த்தசாஸ்திரம், காந்தர்வம் ஆகிய வேத நூல்களை படிப்பதில் நிபுணத்துவம் பெற்றனர். பல்லவ மன்னன் நரபதுங்க வர்மனால் இக்கல்லூரிக்குச் சேத்துப்பாக்கம், இறைப்புணாச்சேரி, விளாங்காட்டாங்கடுவனூர் ஆகிய மூன்று கிராமங்கள் கொடையாக வழங்கப்பட்டது. அந்தக் கிராமங்களின் வருவாயை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதற்கான உரிமையும் கொடுக்கப்பட்டது [14].

நாயக்கர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் பார்ப்பனர்களின் செல்வாக்கு பல மடங்கு உயர்ந்தது. கோயில்களும், மதங்களும், கல்விப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தன. திண்ணைப் பள்ளிகளும் நடந்து வந்தன. எனினும் உயர்வகைக் கல்வி பார்ப்பனர்களுக்கே உரியதாக இருந்தது. கிபி 1610இல் மதுரையில் மட்டும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 200 பேர் என்ற வகையில் 10000க்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் பயின்று வந்தனர் என்றும், ஆசிரியர் மட்டுமல்லாது மாணவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பனர்களாக இருந்தனர் என்றும் இராபர்ட்டு.டி நொபிலி குறிப்பிட்டு இருப்பது கவனிக்கத்தக்கதே.

கல்விப் பணியில்

சைவ வைணவ மடங்கள்

வட இந்தியாவில் இஸ்லாமியர்களின் படை-யெடுப்பால் வேதபார்ப்பனர்களின் பலம் குன்றினாலும் தென்னகத்தில் அவர்கள் முன்னிலும் சக்தி படைத்தவர்களாக வளர்ந்தனர். அதன் விளைவால், பிரம்மதேயம், கடிகை, வித்யா ஸ்தானங்கள் எனக் கணக்கின்றிப் பெருக, அவற்றில் பயன்பெற முடியாத நிலையில் இருந்த பார்ப்பனரல்லாதவர்களில் உயர் சாதியினர் தங்களது கல்வியறிவைப் பக்தி இயக்கத்தின் பயனாய் உருவாகியிருந்த மதுரை, திருப்பரங்குன்றம், சிவகிரி, திருவாரூர், திருநல்லூர், சீர்காழி, திருப்புகலூர், திருக்கடலூர், திருமறைக்காடு, திருப்பூந்துருத்தி, திருவீழிமிழலை, திங்கலூர், காஞ்சி, சாத்தனூர், கொடுங்கோளூர், ஒற்றியூர் எனப் பல ஊர்களில் இருந்த சைவ ஆதீன மடங்களில் பெற்றனர். சைவ சமயத்தையும் தமிழையும் வளர்க்கத் தொடங்கினர். விஜயநகர ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழகத்தில் காஞ்சி, திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், துளாவூர் முதலிய இடங்களிலும் புதிய மடங்கள் தோன்றின. இருப்பினும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டு வரை மடத்தில் பார்ப்பனர்களின் ஆதிக்கம் மிகுந்திருந்தது என்பதையும் மறுப்பதற்கு இல்லை.

சைவ, வைணவ மடங்களில் ஏற்பட்ட இத்தகைய திடீர் வளர்ச்சி, புதிய கற்றல் நிலையை உருவாக்கியது. மடங்களில் திருமறைகளைப் பாடவும் இசைக்கவும் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. ஆழ்வார்களின் தமிழ் அருளிச்செயலான திவ்ய பிரபந்தத்தையும் கற்க பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அறிஞர்கள் இலக்கிய விவாதம் நடத்தும் மேடையாக மடங்கள் விளங்கின. திருப்பதிகம் ஒதுவாரைத் தயாரித்தலும் இவற்றின் செயல்பாடுகளில் ஒன்றாக இருந்தது. பொதுக்கல்வியும், சமயக்கல்வியும் வளர்க்கப்பட்டன. கோயில் என்பது கற்றலுக்கான மையமாக மாறியது. கி.பி 640இல் தமிழகம் வந்த யுவன் சுவாங், பல்லவர் ஆட்சியில் 100க்கும் மேற்பட்ட கோயில்கள் இருந்ததாகவும், அங்கே இசை, நடனம், ஓவியம், சிற்பம் கற்பதற்கான பயிற்சி அளிக்கப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். ஆயினும் **கல்வி என்பது கோயில் சார்ந்தும், மடங்கள் சார்ந்தும்**

இருந்ததால், கோயிலையும், மடங்களையும் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தோர் அங்கு கற்றுக் கொடுக்கப்பட்ட கல்வியையும் தமக்குரியதாக ஆக்கிக் கொண்டனர். சைவ,வைணவ மடங்களில், கோயில்களில் நுழைய முடியாத சூத்திரர்கள், பஞ்சமர்கள் அங்கே அமர்ந்து கல்வி கற்க அன்றைய சமூக நிலை அனுமதித்திருக்க சாத்தியமில்லாத நிலை தொடர்ந்ததால், சூத்திரர்களில் அடித்தட்டில் இருந்தவர்களுக்கும், பஞ்சமர்களுக்கும் கல்வி போய் சேர்ந்ததற்கான வாய்ப்பு இல்லாமல் போய் விட்டது. எனவே பார்ப்பனர்ல்லாதவர்களில் பெரும்பான்மை உழைக்கும் மக்களது கல்வியறிவு என்பது, ஒவ்வொரு சமூகத்தின் தொழிலோடு, அவர்கள் செய்கின்ற பணிகளுடன் தொடர்புடையதாக இருந்த நிலையில், கணிதம், வரலாறு, இலக்கியங்களைக் கற்பதற்கான தேவையும், அவசியமும் இல்லாமல் போனது. மொத்தத்தில் சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்தோர் கல்வி மறுக்கப்பட்டவராகவே ஐரோப்பியர் வரும் வரை தொடர்ந்தனர்.

நிறைவுரை

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் பல நூற்றாண்டுகளாக, கல்வியைப் பொதுவாகவே வைத்திருந்தது என்பதும், எல்லாப் பிரிவு மக்களையும் கல்வி கற்க வலியுறுத்தியது என்பதும், மறுக்க முடியாத வரலாற்று உண்மையாக இருக்க, ஆரியர்களின் அதிகாரமும், செல்வாக்கும், வர்ணாசிரமக் கோட்பாடும் அந்தப் பொற்கால வரலாற்றின் மீது கருப்பு வண்ணம் பூசியது. அனைவருக்கும் கல்வி என்பதை மறுத்தது. பார்ப்பனர்களால் சூத்திரர்களாகக் கருதப்பட்ட வேளாளர்கள் உள்ளிட்ட உயர் சாதியினரும் கூட, சாதியத்தின் நெறிகளைப் பார்ப்பனர்களைப் போலவே வழுவாமல் பின்பற்றியதால் அனைத்து பிரிவினருக்கும் சமச்சீரான கல்வி என்பது கனவாகவே இருந்தது என்பதே உண்மை.

வைதீகத்தின் வர்ணாசிரமத்தால் தமிழ்ச் சமூகங்களிடையே இருந்த சமநிலையும் சகவாழ்வும் மாறிப் போயிற்று. சாதி வேற்றுமைகளால் சமுதாய ஒற்றுமையும் சீர்குலைந்தது. பவுத்தம்,

சமணம், வைதீகம், சைவம், வைணவம் ஆகிய சமயங்களுக்கிடையில் நடந்த கோட்பாட்டுச் சண்டைகளும், சமூகப் பழிவாங்குதலும், தமிழர்களின் கல்வியையும், சமய பொதுப்பார்வையையும் குருடாக்கின. 7-8ஆம் நூற்றாண்டு வரை செல்வாக்கு செலுத்திய சமணமும் பௌத்தமும், பல்லவர்கள் மற்றும் சோழர்கள் காலத்தில் தேய்பிறை ஆகிவிட, ஆரியம், சைவ-வைணவத்தின் தோளில் ஏறிப் பவனி வர, தமிழ்ச் சமூகத்தின் வரலாற்றில் கல்விக்கான பல பக்கங்கள் காணாமலேயே போய் விட்டன.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. முற்கால தமிழ்நாட்டு வரலாறு - டாக்டர் க. வெங்கடேசன். பக் 75
2. முற்கால தமிழ்நாட்டு வரலாறு - டாக்டர் க. வெங்கடேசன். பக் 74
3. திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு - திராவிடப் பித்தன் பக்-24
4. திராவிட நாட்டுக் கல்வி வரலாறு - திராவிடப் பித்தன் பக்-25
5. இராஜராஜசோழன் - இன்றையபொய்களும். நேற்றையவரலாறும்-இரா.மன்னர்மன்னன்.
6. History of Education in Tamil Nadu - Dr. Francis S. Muthu. பக்-8)
7. பொற்காலங்களும் இருண்ட காலங்களும் பொ.வேல்சாமி பக்கம் 24
8. தமிழ்ச் சமூக வாழ்க்கை - ஆர்.ஆலாலசந்தரம். பக் 90.
9. தமிழக வரலாறு சங்க காலம் முதல் 2017 வரை- பேரா. ஜே.தர்மராஜ் M.A .M .Phil பக்.79
10. திராவிட நாட்டுக்கு கல்வி வரலாறு நூலில் (பக்.30) திராவிடப் பித்தன்)
11. இராஜராஜ சோழன் - இரா.மன்னர் மன்னன். பக் 151
12. பாண்டி நாட்டு ஊர்களின் வரலாறு முனைவர் வேதாச்சலம் பக்- 101, 104
13. தமிழ்-மொழி இனம் நாடு-கோ.கேசவன். பக்.115
14. History of Education in Tamil Nadu - Dr. Francis S. Muthu. பக் 36-37)

ஆசிரியர் குறிப்பு

எழுத்தாளர் சங்கையா, இந்திய அரசின் தொலைத்தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தேசிய தொலைத்தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும் (NFTE -BSNL), அனைத்திந்திய தொலைத்தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர். இவரது முதல் படைப்பான “லண்டன் - ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலைநகரம்” என்ற நூலுக்கு, தமிழக அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறை, 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினை வழங்கியது. உலகமயம் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப் போகும் தாக்கம் பற்றிய “பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரத மாதா”, சாதியைப் பற்றிய “சாதி என்னும் பெரும் தொற்று - தொடரும் விவாதங்கள்” இந்திய வலதுசாரிகளைப் பற்றிய “காவி என்பது நிறமல்ல” போன்ற இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும். இவரது சொந்த ஊர், தூத்துக்குடி மாவட்டம், கோவில்பட்டி வட்டத்தில், துறையூர் என்ற சிற்றூர் (கிராமம்). வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.